

щемъ пасѣха. Дѣлчо почиваше презъ деня, а ноше пазѣше конетѣ. Закарваше ги той на полето или край гората. Свързваше тамъ съ букагии краката на по-старитѣ, па загърнатъ съ дебела гуня полегне край нѣкой храстъ и ги пази. Уморенитѣ коне пасатъ и кротуватъ, а Дѣлчо ги гледа и леко подрѣмва. Ако се отдалечатъ, той стане по-около ги и пакъ легне край тѣхъ.

Жребецътъ обичаше да пасе винаги близо край Дѣлчо... Ако нѣкое немирно конче се отдалечи много, Звезданчо припка съ вирната глава, настига го, навежда глава до земята, свива уши, подгонва го и го връща при другитѣ коне.

Щомъ изгрѣеше зорницата, Дѣлчо сваляше букагииитѣ отъ краката на конетѣ, повикваше Звезданчо, слагаше му юздата, скачаше върху него и подгонваше конетѣ къмъ хармана... Тамъ събуждаше вършачитѣ да ставатъ. Следъ това насипваше зобъ на конетѣ. Тѣ хрупаха, а той ги ловѣше и завързваше да сж готови.

Така минаваше день следъ день. Вършитбата продължаваше, но Дѣлчо все не намираше утеха. Нѣмаше и кому да изплаче мжката си. Майка му и дѣдо Димо не го разбираха. А той искаше да учи. Роякъ мисли брѣмчаха изъ главата му като пчели въ кошерь и не му даваха миръ и покой...

Единъ празниченъ день Ангелчо донесе обѣдъ на Дѣлчо. Дветѣ момчета седнаха да обѣдватъ... Дѣлчо погледна другаря си и го запита:

— Добре ли ще сторя, Ангелчо, ако уча още?

Ангелчо го погледна съ искрящи отъ радостъ очи и отсѣче:

— Ахъ, Господи!.. Че има ли нѣщо по-хубаво отъ това? Трѣбва да учишъ, да учишъ още много!.. Татко ти колко много знаеше!..

Свѣтна предъ очитѣ на Дѣлчо... Ето истински приятель. Но въ мигъ го загриза съмнение и запита:

— Акойще работи имота, ако чичовцитѣ се отдѣлятъ?

— Азъ, — извика Ангелчо. — Азъ ще го работя! Това е моя грижа! Нѣма да забравя никога доброто, което ми стори, когато бѣхъ малъкъ!

Дѣлчо скочи, пригърна другаря си, цѣлуна го и му рече:

— Ти си най-близкия ми и единчѣкъ приятель!.. Ти имашъ златно сърдце... Никога нѣма да забравя думитѣ ти!